

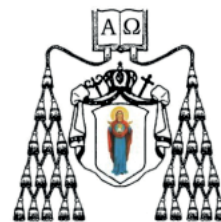
в годину смерті не буду жаліти. У книзі мого життя кожен день – наче один аркуш, а якщо я буду з Марією, він не залишиться порожнім. Він буде повний молитов, простих актів любові, малих жертв, самозречень, покори... А ці скарби злодії у нас не вкрадуть та іржа не знищить. Це вічні скарби. І ми повинні щодня збирати їх, використовувати час, бо не знаємо ні дня, ні години, коли Бог нас покличе. Тому живімо з віри!

Слово життя Гал. 5,13-14

«Ви бо, брати, покликані до свободи; аби тільки свобода ваша не стала приводом до тілесності; але любов'ю служіть один одному. Увесь бо Закон міститься у цій одній заповіді: Люби ближнього твого, як себе самого»

Апостол Павло говорить про свободу. Але і ліберальні теологи та різні духовні хитруни чи релігійні ошуканці зловживають свободою для здійснення беззаконня. Апостол нас застерігає, щоб наша свобода не стала приводом для тілесності – для пропагування себе, свого егоїзму; але ми повинні в любові служити один одному.

Далі апостол каже, що весь Закон міститься в цих словах: *«Люби ближнього твого, як себе самого»*. Усвідомлюймо це часто і реалізуймо це. Любити ближнього означає жертвуватися за нього, прагнути, щоб він був спасений, намагатися донести йому Божу правду про спасіння та вести його до навернення і прийняття Святого Духа, щоб він міг жити, ходити в Святому Дусі – так, як стараюсь робити і я. Це справжня любов. Так я люблю свого ближнього, як самого себе. Я хочу бути спасений, я хочу мати вічне життя, хочу бути щасливим тут, на землі, і після смерті, а цього бажаю і моєму ближньому. Ісус навіть додає, що ми повинні мати таку любов, яку мав Він: *«Любіть один одного, як Я вас полюбив»*. Ісус пожертвував за нас життям, а тому і ми маємо бути готовими пожертвувати навіть життям за спасіння інших, бо йдеться про вічність, про вічне життя. Це земне життя і так закінчиться смертю, а бути мучеником за Христа, за спасіння душ – це справжній героїзм і надзвичайна ласка. Отож егоїстичний страх потрібно вигнати досконалою любов'ю, тобто з'єднанням з Ісусовою любов'ю, прагненням спасіння душ!

Візантійський Вселенський Патріархат

Контактна e-mail адреса: byzcatpatriarchate@gmail.com

<http://vcpatriarhat.org/>

«Пресвята Тройце, Боже наш, слава Тобі!»

СЛОВО ЖУРНАЛУ від 2.6. до 16.6.2019 – **Як, 2,21-22:** *«Авраам, наш батько, чи не ділами виявився праведним, коли був приніс на жертвоник Ісаака, свого сина? Бачиш, що віра співдіяла з його ділами, і його віра удосконалилася ділами»*

від 16.6. до 30.6.2019 – **Гал. 5,13-14:** *«Ви бо, брати, покликані до свободи; аби тільки свобода ваша не стала приводом до тілесності; але любов'ю служіть один одному. Увесь бо Закон міститься у цій одній заповіді: Люби ближнього твого, як себе самого»*

Листи з УА 6/2019

Слово Патріарха Іллі на свято Пресвятої Трійці

Основна правда про Триєдиного Бога звучить: є один Бог у Трьох Особах. Три Божі Особи називаються Отець, Син і Святий Дух.

Через благодать хрещення в ім'я Отця, Сина і Святого Духа, ми покликані до того, щоб брати участь у житті Пресвятої Трійці: тут, на землі, в темряві віри, а після смерті – у вічному світлі.

Це католицька віра, що ми поклоняємося одному Богу в Трійці і Трійці в єдності, не змішуючи осіб і не розділяючи ества. Інша є Особа Отця, інша – Сина, інша – Святого Духа. Але єдиним є божество, рівна слава і така ж вічна величність Отця, Сина і Святого Духа.

Святий Григорій Назіанський подає константинопольським кате-хуменам такий підсумок тринітарної віри: *«Перш за все, збережіть мені цей цінний скарб, для якого я живу і борюся. З ним хочу померти. Він дає мені здатність зносити все зло і погорджувати усіма розко-шами. Під цим скарбом я маю на увазі визнання віри в Отця, Сина і Святого Духа. Сьогодні вам його довіряю. В силі цього визнання сьо-годні занурю вас у воду і з неї вас підведу. Я даю вам його за супутника і захисника на все життя... Як тільки я почав думати про єдність, вже занурений в сіяння Трійці. Як тільки почав думати про Трійцю, вже знову мене захоплює єдність».*

Бог є один, але у Трьох Особах. Цю правду ми називаємо таїнством Пресвятої Трійці, бо не можемо зрозуміти її своїм розумом. Легенда про св. Августина розповідає, що йому на морському узбережжі з'явилась дитина і сказала, що він швидше перелле все море в ямку, ніж би він, Августин, дослідив таїнство Пресвятої Трійці. Хто пильно дивиться на сонце, як каже Августин, того сонце засліпить. Хто не перестане на нього дивитися, осліпне цілком. Так є і з дослідженням таїнства віри розумом: того, хто хоче його дослідити, освітити, але хто не перестане заглиблюватися в нього своїм розумом, той позбудеться усієї віри. Хто б не хотів вірити в це таїнство, бо не розуміє його, подібний до сліпця, який заперечує існування сонця, бо його не бачить. Хоча ця правда є незбагненна, вона не суперечить розуму. Нерозумно було б стверджу-вати: три особи є однією особою, або: одне єство – це три єства. Це би протирічило само собі. Але вчення Церкви таке: є Три Особи, але тіль-ки Одне єство. Хто стверджує: *«неможливо, щоб троє були одним, і один трьома»*, цим доводить, що не розуміє вчення Церкви.

І в природі ми знаходимо багато речей, яких не розуміємо, а все ж вони правдиві. Світлові хвилі коливаються за одну секунду 430 біль-

жінку... Кожен сидить у своєму Інтернеті і має свій світ, повністю від-ділений від реальності. Тому в сім'ї кожен є відокремленим, стосунки між людьми розбиті, бо втрапилася вертикаль комунікації з Богом.

Згадую про стару 85-річну жінку, хорватку, яка сміливо сповідува-ла свою віру посеред атеїстичного середовища в одному віддаленому селі. Її висміювали щоразу, коли вона йшла до храму, висміювали її віру, але вона відважно йшла своєю дорогою. Вона говорила з Ісусом про своє здоров'я, про хвороби, виявляла турботу про спасіння людей, які залишили її і вже не мали на неї часу. Але вона ніколи не була сама, вона була з Ним. Проста жінка. Одного разу пекла і не могла витягну-ти братванку зі старої печі. Тож відразу звернулася до Господа Ісуса – і їй вдалося. А таких простих досвідів мала щодня багато. Врешті, од-нієї неділі не прийшла до церкви. Я відразу це помітив, бо в тому селі на Службу Божу ходило всього п'ять людей. Тому після Літургії я при-йшов до її дому. Вона була хвора, лежала. Коли побачила мене, усміх-нулася і сказала, що щойно просила Господа Ісуса, щоб я прийшов і не забув принести їй Святі Тайни. Тоді коротко сказала, що відчуває, що Господь Ісус вже хоче покликати її до Себе, тому так наполегливо просила Його, щоб я, як священник, ще прийшов. А коли з радістю прий-няла Ісуса в Євхаристії, я помолився з нею, і невдовзі, швидше ніж за годину після мого відходу, вона віддала свого духа Господу Ісусу. Вона дуже почитала Пресвяту Богородицю, до якої з довірою зверталася. Її образ був центром у її бідній хатині, та й не тільки образ. Перед ним вона годинами молилася та співала побожні пісні Господу Ісусу і Його Святій Матері. Так вона жила і так померла, перейшовши у вічну славу.

Життя з віри. Найбільшим прикладом для нас є Богородиця. Без-перечно, ми повинні наслідувати Господа Ісуса, Він – Дорога, Істина і Життя. Але хто найкраще навчить нас цього вміння вірно наслідувати Його? Звичайно ж, Святий Дух. Але Ісус не тільки послав нам Свято-го Духа, Він також дав нам Свою Матір. Потрібно пам'ятати, що через Марію і Святого Духа Він сам прийшов у цей світ. І знову хоче при-йти – і не тільки прийти, але й жити в нас. А щоб Ісус жив у нас, а не був тільки в'язнем чи голодним, спраглим або нагим, але щоб дійсно був нашим Господом і Богом – такого відношення до Ісуса має навчи-ти нас Ісусова Матір. Тому щодня звертаймося до неї з довірою і ста-раймося ставити собі питання: Як би в цій ситуації на моєму місці поводитися Діва Марія? Що робила б вона? Я – її духовний син, її дочка, тому маю її наслідувати, маю дивитися на її приклад, на те, як вона жила з Ісусом, як спілкувалася з Богом – так маю робити і я. Тоді

жила своїм укритим життям в Назареті. Вона мусіла вміти налагоджувати відносини з сусідками, які часто мали свої егоїстичні інтереси, добре усвідомлювала їхні слабкості, і їй також було боляче, коли вони поводитися злобно і несправедливо. Вона не осуджувала їх, внутрішньо намагалася налагоджувати ці взаємовідносини в рамках послуху Богу. Це було пов'язане з жертвою і самозреченням, а часто і з приниженням. А так само і наше людське життя – це не якісь героїчні вчинки. Можливо, і з'явиться нагода для них, але тільки кілька разів, або навіть раз, у житті. Наше життя складається з буднів, в яких ми повинні шукати Божу волю і виконувати свої обов'язки. А прикладом для нас має бути Пречиста Діва Марія. Вона говорила з Богом, говорила з Ним і про свої болі, проблеми, а також бачила зло, яке діяло в її оточенні у звичайному Назареті, де люди були такими ж, як і ми, зі своїми егоїстичними поглядами. Так, це найважливіше з усього – говорити з Богом передусім у молитві, знайти час на Бога і на свою душу, а також говорити з Ним у своїх терпіннях та повсякденних справах. При кожній праці виникають певні проблеми, труднощі, і кожен день складається з дрібних клопотів, які спричиняємо ми самі через свою недосконалість, або ж обставини, чи люди, чи хвороба, страх, здавалося б нерозв'язні проблеми, які нас пригнічують, проблеми з дітьми, проблеми в сім'ї, на роботі, різні нещастя... Це повсякденне життя, і саме на нього маємо дивитися поглядом віри і в послуші віри приймати життєві випробування, дякувати за них. На відміну від Богородиці, ми, як каже Писання, повинні ще сім разів на день дякувати Богу за Його справедливий присуд. Тобто вже тут, на землі, маємо переживати чистилище, щоб уникнути його після смерті. І це для нас є не тільки чистилищем, але водночас і нашою місією: ми можемо жертвувати свої терпіння і приносити їх Богові за духовне воскресіння України, за свої сім'ї і т.д. Отож, ми повинні говорити з Богом. Скільки щодня є можливостей для цього! Коли десь чекаємо і є безсильними, не можемо нічого пришвидшити і не можемо нічого більше робити, тоді не потрібно видзвонювати мобільними телефонами або швидко вдягати навушники з якоюсь шкідливою музикою чи з іншими дурницями. Навпаки, ми повинні спілкуватися з Богом! Потрібно усвідомити: *Господи, Ти бачиш мене, Ти є тут, Ти мене любиш. Я віддаю Тобі свій гріх, віддаю Тобі своє свавілля і свою теперішню проблему.* Людина потребує спілкуватися з кимось, розповісти про свій біль, про свою проблему, але часто не знайдеться нікого, хто б вас вислухав. Усі зайняті, не мають часу. Усі мають свої проблеми, так що ні батьки не мають часу на своїх дітей, ні чоловік на свою

йонів разів, коли передає нашому оку червоний колір, і вдвічі частіше – коли передає фіолетовий колір. А чи ж не є також світло, електрика і магнетизм реальностями, які ми не вміємо пояснити? А якщо в природі є так багато речей, які ми не можемо пояснити, то тим менше можемо зрозуміти речі, які стосуються Бога. Хто не є Богом, ніколи не зрозуміє, яким є Бог. *«Ніхто не знає Отця, крім Сина, і кому Син схоче відкрити»* (Мт. 11,27).

У природі ми знаходимо багато аналогій з таїнством Пресвятої Трійці. Єдиний білий промінь світла може розкластися на червоний, жовтий і синій. Отож в ньому є триколірне світло. Вода може бути або рідкою, або твердою, як лід, або як пара. І це є та сама вода. Святий Патрік, покровитель Ірландії, коли пояснював таїнство Пресвятої Трійці наверненим з поганства, використовував для наглядного пояснення трилисник конюшини.

«Три Божі Особи мають спільне Божественне єство. Отож не є три боги, але один Бог. Хоча Отець є хтось інший, ніж Син, бо як Особа Він відрізняється від Сина, але не є чимось іншим, бо Він не є іншим єством» – так проголошує IV Латеранський Собор. Хоча Отець і Син не є однією і тією ж Особою, але мають одну і ту ж Божественну природу. Тому одна Особа є так само вічна, всезнаюча, всемогутня і досконала, як Інша. Світ створили, відкупили і освятили усі Три Особи разом. Проте, говориться: «Бог Отець створив нас і утримує наше існування, Бог Син відкупив нас, а Дух Святий освячує нас».

Таїнство Пресвятої Трійці ми знаємо зі слів Христа: *«Ідіть по всьому світу і навчайте всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця і Сина і Святого Духа»* (Мт. 28,19). Зі створіння ми не можемо пізнати таїнство Пресвятої Трійці. Зі створіння ми пізнаємо Всемогутнього і Всевишнього Бога. Таїнство Пресвятої Трійці нам об'являє сам Господь Ісус. *«Ніхто не знає Сина, крім Отця, і ніхто не знає Отця, крім Сина, та кому Син захоче відкрити»* (Мт. 11,27). *«Ніхто й ніколи Бога не бачив. Єдинородний Син, що в Отцевому лоні, – Той об'явив»* (Ів.1,18).

Віру в це таїнство Пресвятої Трійці ми відкрито визнаємо, коли робимо на собі знак святого хреста, з вірою промовляючи: *«В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. Амінь»*.

Таїнство Пресвятої Трійці, як ми вже підкреслили, є основою нашої християнської віри, бо без прийняття цієї правди ми не розуміємо відкуплення через Божого Сина. В даний час пропагується ересь, що всі ми маємо і шануємо одного Бога: християни разом з буддистами, індуїстами, мусульманами і всіма іншими поганями. Ця ересь по-

силається на документ II Ватиканського Собору *Nostra aetate* і на жест Івана Павла II в Асїжі у 1986 році. Але ці поганські культу не тільки не знають таїнства Пресвятої Трійці, але вони також мають спотворений погляд на Бога. Замість правдивого Бога Творця вони вшановують демонів. Бог, який з'явився Авраамові, не є тотожний з поганськими божками та їх фальшивими науками і практиками. Стверджувати, що погани мають свій власний шлях спасіння, а тому треба скасувати місію і перетворити її тільки в якесь благодійне служіння або в якийсь діалог – це зрада Христового вчення і Його місії.

Часто розбуджуй віру в таїнство Бога у Трьох Особах. Часто повторюй: «*Слава Отцю, і Сину, і Святому Духу, і нині, і повсякчас, і на віки вічні. Амінь*». Так промовляй завжди, коли Бог проявляє тобі добродійства, але також і тоді, коли допускає на тебе терпіння, бо всім цим Він з любов'ю веде тебе до вічного спасіння.

Духовні поради

Сила Божого Імені

Ісус пообіцяв ввечері перед Своєю смертю: «*Істинно кажу вам, чого б ви не попросили в Ім'я Моє, дам вам*» (Ів. 16,23). Ісус обіцяє виконання прохання, коли будемо просити Отця в Ім'я Ісуса, бо це Ім'я творить єдність з Отцем і Святим Духом, а коли ми маємо єдність з цим Іменем, тут діє Божа всемогутність. В іншому місці Ісус каже: «*В Ім'я Моє виганятимуть демонів, будуть говорити мовами новими, братимуть змій до рук, і як що смертоносне вип'ють, не пошкодить їм. На хворих будуть класти руки і добре їм стане*» (Мр. 16,17-18). Тут знову сказано, що це все діється в Божому Імені.

Таїнство Божого Імені

Бог в палаючому кущі частково відкрив Мойсею таїнство свого Імені, що Бог є Всемогутній, Він завжди був і Є. Він об'явив своє Ім'я як Ягве – Той, Хто є (JHWH) (Вих.3,14). Але повноту свого Імені Бог об'явив аж тоді, коли Боже Ім'я повністю об'явив у Своему Сині. Боже Ім'я Єгошуа виражає не тільки Божу сутність JHWH, але і єдність та внутрішнє відношення Отця, Сина і Святого Духа, а також відношення Триєдиного Бога до нас, людей. Воно виражає таїнство спасіння. Ім'я Єгошуа буквально означає «*Господь є спасіння*», «*Господь є моє спасіння*» або «*(Триєдиний) Бог є наше спасіння*». Ісус Сам визнає в архиерейській молитві: «*Я об'явив людям Твоє Ім'я, яке Ти дав Мені...*» (Ів.

спасе, вона мертва. А тоді додає, у віршах 23-26: «*Так здійснилося Писання, яке каже: „Авраам повірив Богові, і це зараховано йому за праведність”, – і він був названий приятелем Божим. Ви бачите, що чоловік оправдується ділами, не тільки вірою. Так само й Рахав, блудниця, чи ж не ділами оправдалася, прийнявши посланців і випустивши їх іншим шляхом? Як тіло без душі мертво, так само й віра без діл мертва*».

Прикладом послуху віри для нас є не тільки Авраам, Мойсей, Давид і всі пророки, але перш за все Пресвята Богородиця. Ісус в годину Своєї смерті дав нам її за Матір. Запитуємо: Для чого? Чеське прислів'я говорить: «*Мати має не тільки родити, але й водити*», – тобто виховувати. А також прислів'я каже: «*Яка матуся, така й Катруся*». На жаль, нашою природною матір'ю є Єва. Ми всі унаслідували від неї програму гріха. Людина обертається навколо свого егоїзму, який веде до терпінь, проблем, і врешті – до вічної смерті. Тому ми повинні знову народитися з Духа Божого. Мусимо прийняти Христа. Але нам також потрібні вихователі, вчителі. А хто для дитини є найкращою вихователькою в житті? Хто ж, як не її мати? Якщо добра мати, то добрі і діти. Якщо мати погана, то погані і діти. Мама виховує не тільки словом, але й прикладом. Погляньмо на Матір Ісуса: вона охоронена від первородного гріха, тобто від духовної отрути, яку на нас перенесла наша спільна земна мати Єва. Проте Марія не тільки була непорочно зачата, охоронена Богом від первородного гріха, але вона й надалі співпрацювала з ласкою Божою і діяла у вірі. В момент Воплочення Божого Слова вона сказала Богу своє «так», а Єлизавета, ведена Святим Духом, так каже про неї: «*Блаженна та, яка повірила, що здійсниться сказане їй від Господа!*» Слово стало Тілом, Бог став людиною, через її віру. А так само і ми через віру повинні приймати Ісуса. Він має в нас рости, а ми маємо маліти (пор. Ів. 3,30).

Як діяла Пресвята Богородиця, коли мала народити Ісуса, але раптом прийшов наказ подорожувати з Назарету до Вифлеєму – у холодну пору року, пішки, понад 100 км? Вона не нарікала, але прийняла цю ситуацію у послуші віри. До неї вже не говорив ангел Господній. Це був лише наказ імператора Августа, дія якого поширювалась на цілу Римську імперію; йшлося про перепис населення. Вона не нарікала і тоді, коли була змушена вночі втікати з малим Ісусом в Єгипет. Вона не сказала: «*Ангел Божий повинен захищати мене, чому я маю втікати? Це боягузтво, слаба віра*». Ні-ні, нічого подібного: у цій ситуації вона послухала наказ про втечу, переданий через Йосипа. І знову ж таки, в послуші у відповідний час повернулася, не швидше і не пізніше. А потім

без діл мертва, і вказує на батька Авраама, який повірив Богові і в послусі віри ішов жертвувати, тобто вбити, свого власного сина, що сьогодні розцінювалося б як злочин, як вбивство. Тут ми повинні усвідомити, що Авраам був поганином, якому з'явився Бог. Він вийшов із поганського середовища, де приносилися і людські жертви. Але Бог тільки випробовував Авраама. На кінець він не убив свого сина. Наприклад, вчинити аборт і посилатися на наслідування Авраама було б вершиною лицемірства! Бачимо, як можна маніпулювати навіть правдами віри. Маніпуляцією також є те, що німецькі теологи стверджують, що йдуть вперед, що вони вже не під Законом, і скасовують Божі заповіді. Який дух їх веде? Не Дух Божий, але дух диявольський, дух брехні і смерті. Сьогодні це вже бачимо по плодах. На жаль, цю німецьку теологію з ересями і апостазією приймає і багато студентів, які навчаються в Римі і повертаються звідти еретиками. Остерігайтеся їх! І не тільки тих, що з Риму; бо і в самій Україні семінаристи з такої літератури навчаються ересей і пропагують їх як новий, т.зв. динамічний, підхід до депозиту віри. Молоді студенти теології, які не навернулися внутрішньо, які не наслідують Христа і молитву вважають зайвою, схилиються до ересей, бо вони їх приваблюють. Тоді вони стають активними, часто аж гіперактивними, т.зв. творчими... Але в чому? У здійсненні підступного самогубства, духовного, а згодом і фізичного.

Якби ми стверджували, що між апостолом Павлом і апостолом Яковом існують протиріччя, та приписували Якову твердження, що людина спасається через вчинки, а не через віру, то це була б ересь. Людина спасається через віру, але повинна чинити діла віри, інакше втратить спасительну віру. Вона повинна жити вірою. Праведник живе вірою. Своїми власними ділами людина не спасеться, а крім того, вони просякнуті нашим егоїзмом і пошуком марної слави, навіть у побожності, як це бачимо у фарисеїв. Вони напоказ ходили в довгих шатах з широкими рукавами і любили, щоб люди називали їх «учителю». Саме за це докоряє їм Ісус і називає їх побіленими гробами. Врешті вони засудили Ісуса і розп'яли, бо не мали Духа правди, Духа Божого, і їхні вчинки та віра були мертвими.

Апостол Яків у 2-й главі, починаючи з 14 вірша, говорить про взаємозв'язок віри з ділами. Він критикує своєрідну академічну віру, яка визнає певні правди, але є мертвою. Він також критикує духовне лінивство тих, які прикриваються фразою, що вірять, але не хочуть ні молитися, ні наслідувати Христа, ні виконувати заповіді Ісуса. Стосовно цього він каже, що і демони вірять, але трясуться. Така віра нікого не

17,6). Ім'я Ісус – це грецький переклад скороченого Божого Імені Єшуа. Власне Ім'я Спасителя по-єврейськи є Єшоша. Це Ім'я Боже і святе, про нього було сказано: *«Кожен, хто призове Ім'я Господнє, спасеться»* (Рим. 10,13). Це треба знати, особливо в годину смерті.

Оскільки це Ім'я святе (див. Друга Заповідь: *«Не взивай Ім'я Боже намарно!»*), то щоб не допустити його профанації, в повсякденному вживанні і далі використовуємо грецький скорочений переклад цього Божого Імені – «Ісус», або «Єжіш», «Єзус». Але в особистій і внутрішній молитві можеш помалу, з пошаною і вірою промовляти це святе Ім'я повністю: «Єшоша». Воно містить не тільки Ім'я Отця і Сина, але і Святого Духа. Водночас в цьому Імені виражена Божа любов – спасіння, порятунок кожного, хто з пошаною і вірою взиває Ім'я Господнє. Коли людина входить у внутрішній зв'язок з Богом, не може промовляти святе Ім'я тільки механічно, бездумно.

В молитві для простого переживання правди Божої присутності можу уявити Бога-Отця як епіцентр інтенсивного світла. Його оточує наступне Світло, що символізує Бога-Сина – Ісуса. Між Ними є досконала єдність, як сказав Ісус сказав: *«Я в Отці, а Отець в Мені»* (Ів.17,21). Божу присутність можемо усвідомлювати як світляний стовп, який сходить згори і проходить крізь мене. Стовп виходить з центру надприродного світла, яким є Триєдиний Бог. Святе Письмо каже: *«Він єдиний безсмертний і перебуває в неприступному світлі»* (1 Тим. 6,16). Ісус сказав про себе: *«Я – світло світу»* (Ів. 8,12).

Для зосередження допомагає зивати Боже Ім'я в певному повільному ритмі. При складі «Є» можу усвідомити присутність Бога-Отця, при складі «ГО» – присутність Бога-Сина, а при складі «ШУ» – присутність Бога-Святого Духа як світляного стовпа, в якому я тепер перебуваю через віру. Голосну «А» можу видихнути три рази підряд. При першому «А» усвідомлю Бога-Отця, який створив мене, любить мене, і тепер мене повністю проникає, як світляний стовп. При видиху другого «А» також уявлю собі світляний стовп всередині першого, який творить з ним єдність. Цей стовп символізує присутність Бога-Сина, який відкупив мене Своєю Кров'ю. Він тепер є в мені і проникає мене. При третьому «А» цілковито віддаюся Святому Духу. Він також є наче світляний стовп, з'єднаний з ними обома в їхньому центрі. Святий Дух уприсутнює все, що зробив Ісус, втілює таїнство спасіння, впливає в мене світло і силу – так, як пророкам, апостолам чи мученикам. Святий Дух, як світляний стовп, виходить з неприступного світла, є його частиною і продовжує сходити вниз на землю, огортає мене і проникає все моє єство Божою присутністю.

Наступний варіант взивання голосних «А-А-А»: при першому «А» виходжу у відношення до Бога-Отця як до **світляного стовпа**, який повністю мене проникає. Усвідомлюю, що Він **створив** мене і утримує в існуванні. Він так **любить** мене, що віддав за мене Свого Сина. При другому видиху «А» відкриваюся Богу-Сину, який через хрещення занурив мене до Своєї смерті. Ця його спасительна сила тепер з'єднує мене з усіма охрещеними як світляна горизонталь. Так мене проникає **світляний хрест** Божої сили, в якому я **цілковито віддаюся Богу**. При третьому «А» відкриваюся Святому Духу. Усвідомлюю, що я є в епіцентрі цього світляного хреста Божої сили і **Святий Дух в цей момент робить мене посередником своєї всемогутності**, яка тепер виходить з мого нутра і реалізує Божий намір, наприклад, з Україною, Чехією, Словаччиною, Америкою і т.д.

Чим більше в молитві є таких живих моментів, тим інтенсивніше діє через мене Божа всемогутність!

Коли Господь вивів ізраїльський народ з рабства і водив його пустелею, то Свою присутність виявляв у світляному стовпі, який знаходився між небом і землею (див. Вих. 13, 21-22). Також коли Мойсей молився за народ з піднятими руками в скінії завіту, над наметом з'явився видимий світляний стовп Божої присутності (Вих. 33,9).

Це відбувається і тоді, коли ми взиваємо Боже Ім'я і перебуваємо в єдності з Пресвятою Трійцею, в духовній єдності, хоча й над тобою нема видимого стовпа, але Божа невидима сила діє.

Взивання Божого імені при таїнстві Воскресіння

Найважливішою є спільна молитва, в якій людина змагається за внутрішній контакт з Богом, тобто за концентрацію на найосновніші правди, які переживаємо або у внутрішній молитві, пов'язаній з молитвою мовами, або коли молимося «7 слів з хреста» чи правди Воскресіння. У всіх цих правдах зосереджуємося на святому Імені Ісус – Єгошуа. При повільному повторюванні треба боротися з розсіяннями, зосереджено усвідомлювати Божу присутність і цілковито віддаватися Богу. Коли повторюю склади «Є-ГО-ШУ» можу усвідомити собі Бога Отця, Сина і Святого Духа у славі, а при першому «А» – що я стою у світляному стовпі, який мене проникає, а одночасно очищує, тому що я свідомо відкриваюся правді. При другому «А» усвідомлюю таїнство хреста, цілковито відкриття себе, наче розчвертування свого нутра, так що в той момент людина не залишає нічого зі свого еґо і в цю секунду цілковито віддається Богу. При третьому «А» можу коротко пережити цю конк-

odne одному, так що ви не можете робити того, що хотіли». Це ми бачимо в нашому повсякденному житті, а тому розуміємо це Боже слово. Але останнє речення: «Але коли Дух вас водить, то ви не під Законом», – воно вже трохи незрозуміле. Кожен може пояснити це по-іншому. Бути веденим Духом означає ходити у послуші віри – так, як Пресвята Богородиця і як даний нам за приклад прабатько Авраам. Хто дозволяє себе вести Духом Божим, той не піде проти Божого закону, але навпаки, буде його дотримуватися.

Але в посланні до Галатів апостол висвітлює ще одну проблематику, пов'язану з Законом, яка є для нас дещо чужою. Йдеться про питання обрізання і дотримання приписів Мойсея про різні очищення, при чому акцентується на обрядовості, яка, фактично, врешті угасила Духа. Тому апостол Павло щодо цієї області Закону був повністю вільний. Зрештою, і сам Ісус свідомо т.зв. «порушував» суботу: Він оздоровив хворого, дозволив учням розтирати колоски і тому подібне. У нашому житті, якщо хочемо жити правдивим відношенням до Бога, необхідно мати перед собою мету і використовувати відповідні засоби для її досягнення. Але часто ми з засобів робимо мету – а це законництво. Ми втрачаємо відношення до Бога і реалізуємося в обрядовості та зовнішньому виконанні Закону. А якраз проти цього бореться апостол Павло. Він пише про це як у посланні до Галатів, так і в посланнях до Римлян та до Колосян... Тому він бореться і проти самого обрізання. Якщо б ми дотримувались обрізання, то мусіли б дотримуватись і всіх старозавітніх приписів, та втратили б відношення до Христа. Це суть того, що Святий Дух висловлює в посланнях через апостола Павла. Також сам Ісус докоряє за це фарисеям. Наприклад, вони давали корбан, але цим нехтували Заповідь «Шануй батька свого і матір свою».

В наших християнських умовах існує така ж небезпека. Знову наголошується на засобах, а мета втрачається. Прикладом є німецька теологія, яка начебто глибше пояснювала Святе Письмо, але насправді за нею є дух лицемірства і ересей. Сьогодні вже бачимо плоди цієї теології, яка виступила проти самого Бога. Вона нівелює Божі закони – як Декалог, так і заповіді Христа. Вона навіть схвалює гомосексуалізм і через різні побожні фрази завжди уникає суті, так що замість того, щоб вести до Бога, веде від Бога і до погибелі. По плодах пізнаємо це отруйне дерево людського мудрування. Правдива віра має бути пов'язана з життям! Як каже Ісус: *«Не кожний, хто промовляє до Мене: Господи, Господи! – ввійде в Царство Небесне, лише той, хто чинить волю Отця Мого»*. І саме це тепер підкреслює апостол Яків, кажучи, що віра

не захворіла, бо чує по голосі, що захрипла. Я відповіла, що все добре і почуваюся чудово. Адже наш Господь є дуже милосердний і скорий Помічник! Через щире покаяння Ісус змінив серце сестри. Слава Йому!!!

Л.С.

«Ще нечувано ніколи, щоб Вона не допомогла»

У моєї мами цукровий діабет. І вже більше двох років вона приймає інсулін три рази на день. Аналізи були погані і мама переживала, бо лікар говорив, що буде збільшувати дози інсуліну. Коли дзвонила, то казала, що за неповних два місяці має знову здати аналізи. Була дуже засмучена і просила про молитву. Ми її підбадьорювали. Говорили, що наше життя і здоров'я є в Божих руках, що у всьому маємо довіряти Богові і надіятися на Його милосердя, що Ісус є наш Лікар і Він є Всемогутній! Тоді прийшла думка, що до наступних аналізів близько 50-ти днів. Саме стільки часу триває, щоб помолитися «Молитву у важливій потребі» (симиденницю: 7 днів протягом семи тижнів), а також вервичку (27 днів просьби, а потім 27 днів подяки). Тоді маму підбадьорювали до молитви, щоб просила в нашої Небесної Матері оздоровлення. Мама повеселішала і казала, що Матінка Божа її ще ніколи не опустила, що протягом цілого життя їй допомагала і вірить, що й тепер допоможе. Почала згадувати про всі чуда, які Господь Бог зробив через Її заступництво. Тоді ми з мамою помолилися, все віддали в руки Божі і до Його люблячого серця. Через місяць мама дзвонить і говорить, що на велике здивування лікаря її аналізи були добрі. Йому важко було в це повірити і тому він призначив повторні аналізи, але і ті були добрі, тому лікар відмінив їй інсулін. Тоді мама свідчила про силу молитви і що через заступництво Пречистої Діви Марії Господь зробив таке чудо. А також казала, що Бог оздоровив не тільки тіло, але і душу. Бо від коли почала молитися симиденницю і вервичку, то зауважила, що отримала великий мир і спокій в душі. Після такого чуда мама не пропускає «Молитву у важливій потребі», але також дає її всім, хто потребує.

Марія.

Слово життя Як. 2,21-22

«Авраам, наш батько, чи не ділами виявився праведним, коли був приніс на жертовник Ісаака, свого сина? Бачиши, що віра співдіяла з його ділами, і його віра удосконалилася ділами»

Попереднє слово життя, яке ми повторювали протягом двох тижнів і дозволили, щоб воно на нас діяло, було нам цілком зрозуміле: *«Бо тіло пожадає проти духа, і дух пожадає проти тіла. Вони суперечать*

ретну правду, наприклад, поява Ісуса Петру біля Генезаретського озера. Той, хто веде молитву, цитує слова апостола Петра: *«Ти знаєш все, знаєш, що Тебе люблю»*. І тут при третьому «А», коли помалу повторюється Ім'я Єгошуа, людина пропонує саму себе і приймає навіть мученицьку смерть, як Петро. Звісно, молитва – це важка праця, коли людина має зберегти певні позиції, особливо тримати руки вгору. Якщо для когось це надзвичайно важко, може їх опускати і знову піднімати, не мусить тримати руки піднесеними цілих 5 хвилин. Коли молитва закінчиться, важливо, щоб слідувала коротка рефлексія, тобто свідощтво, де можна говорити не тільки про те, що людина конкретно пережила в даних правдах, які мала як певну духовну поживу для роздумів, але може сказати і те, що під час молитви згадала, якщо це дійсно актуально і приносить користь для спільноти або є для підбадьорення чи повчання. Після години молитви цей простір для свідощтва (хоча б 10-15 хвилин) є дуже важливий. Інакше кожен відразу розсіється і йде до своєї праці, яка, хоч і є спільною, однак там вже нема простору для поучення, бо плоди молитви, які Бог комусь дав, не були висловлені, він з тим не міг поділитися і збагатити інших, які, наприклад, переживали в молитві цілковиту посуху, молитва їм не йшла і була тільки боротьбою за Божу присутність. Хоча і це має своє велике значення, але переважно Бог дає хоча б комусь світло для поучення чи підбадьорення.

Взивання Божого Імені (Єгошуа)

Один молодий християнин молився і в молитві взивав Ім'я Ісус – Єгошуа. Він клячав, підняв руки вгору і раптом усвідомив таїнство Святого Імені і сильну Божу присутність. В тому світляному промені, який з'єднав його з Божим світлом, усвідомлював таїнство єдності Отця з Сином, що Отець і Син є одно. Але усвідомлював і їхню єдність зі Святим Духом, усвідомлював таїнство Пресвятої Трійці. А тоді згадав Ісусову молитву перед відходом в Гетсиманію. *«Я вже не у світі, а вони у світі, і Я до Тебе йду. Отче Святий! Збережи їх у Своєму Імені, що Ти Мені дав»* (Ів. 17,11). Так, *«збережи їх у Своєму Імені»* – в тому Божому Імені, *«що Ти Мені дав»*. А це Ім'я – Єгошуа. Так, також ми це можемо розуміти і так: *«що Ти мені дав»* – це тих учнів, яких Ти мені дав, але можна це відносити і до Божого Імені, яке Небесний Отець дав Своему Сину.

Тепер християнин повністю усвідомлював Ісусові слова і повний вдячності, духом взивав: *«Ісусе! Ти молився за нас, Ти просив Отця, щоб зберіг нас в Своєму Імені. Тим нам об'явив таїнство Божого Імені, яке є спільне і для Тебе, Божого Сина, і для Святого Духа. Це Боже Ім'я Ти,*

Ісусе, прийняв від Отця. Це Ім'я повністю звучить «Ісус, Є-го-шу-а». Отець, Син і Святий Дух, Триєдиний Бог, є наше спасіння – це зміст Божого Імені. Це Ім'я виражає не тільки те, що ми були спасенні, але і що наше спасіння є в цьому святому Імені. Господи, Ти в горниці не тільки говорив про те, що існує досконала єдність між Тобою і Отцем, але одночасно Ти молився і за нашу єдність, *«щоб одно були, як Ти, Отче, в Мені, і Я в Тобі, щоб і вони були одно в нас, щоб так світ увірував, що Ти Мене послав»* (вірш 21). А потім цю єдність Ти ще підкреслив словами: *«Я в них, а Ти в Мені»* (вірш 23). Я знаю, Господи, що це таїнство ніхто не може пізнати розумом. Це нам відкриває тільки Твій Святий Дух».

Коли знову надихнувся і думкою свідомо перебував у Божій присутності, а при взиванні імені Є-го-шу-а-а-а видихав тільки голосну «а-а-а», при тому усвідомлював особисте відношення до Отця: «Він мене створив, Він мене любить, Він за мене віддав Свого Сина». А потім усвідомлював Ісусову любов. Знову в тому внутрішньому взиванні і цілковитому відданні себе Богу на життя і на смерть відчував глибокий мир, любов та звільнення від духовної темряви, в якій людину тримає гріх і егоїстичний рабовласник – «стара людина». Він почувався вільним, не хотів перервати це сутнісне з'єднання зі своїм Триєдиним Богом. В цьому світлі йому все було зрозуміло: життя, смерть, гріх, зло, диявол і його підступність, потреба проповідувати Ісуса і потреба в цьому святому Імені проповідувати покаєння на відпущення гріхів. Це все усвідомлював одночасно, в один момент.

Свідчення про вислухану молитву

Христос Воскрес!

Хочемо поділитися з вами чудом, яке Господь зробив у нашому житті.

Я себе зле почувала, в мене ставалися приступи, у зв'язку з чим було вирішено лягти у лікарню обстежитись і заодно пролікуватись. Під час обстежень з'ясувалось, що маю велику пухлину. Лікар підозрював онкологію, тому скерував нас в онко-лікарню.

Почалась боротьба: стара людина намагалась впасти в паніку. Ворог людства накидав страх і невіру, а попри все я розуміла, що основне треба вистояти зараз у вірі і саме внутрішньо перемогти ворога. Тому всякий страх твердо відкидала. В певний момент я твердо проголосила, що належу Господу Ісусу, що моє тіло - це є храм Духа Святого і воно має бути чистим і святим, і що диявол не має там ані трохи місця. Я опиралась на Боже Слово, яке живе та діяльне!!! Родина і спільнота вже теж молилась. Я сказала твердо у своєму серці, що я викуплена дорогою ціною і на мені є Кров

Христова, тому останнє слово в моєму житті та житті моїх рідних за Ісусом Христом! Після того я цілу цю ситуацію віддала Господу зі словами: «Ось я раба Господня. Нехай станеться по Слову Твоєму!». «Не боюся, довіряю Тобі!» І прийшов великий мир. На Святій годині ми з дітьми молились боїову молитву за моє зцілення і славили Бога за Його перемогу, яку Він вже здобув на хресті, і яку зараз ми приймаємо лише вірою. Наступною великою ласкою було те, що мій чоловік з братом молилися з владикою за мене.

На наступний день в онко-лікарні під час першого обстеження на УЗД я збуджувала у собі віру і підкріплювала себе на душі нашою піснею: «Не бійтеся, а тіштеся! Ісус - переможець з гробу встав!» І, о, чудо - пухлини не було! Великий наш Господь! Лікарі декілька разів передивлялись попереднє обстеження, де вона була чималих розмірів, але зараз там ніч не було! Після того мене оглядав ще один лікар і після детального огляду теж констатував відсутність пухлини!

Коли ми повернулись до лікарні, де я лежала, лікарка дуже раділа, що в мене не знайшли онко, але казала, що пухлина велика, тому треба обов'язково видалити, на що я їй відповіла, що Господь зробив чудо і видаляти нема що, бо її нема! Сльози навернулись на її очах.

А ми всією сім'єю славимо нашого Спасителя і Визволителя, бо Він той самий вчора, сьогодні і навіки! Амінь!

р.Б. Ліля

Моїй рідній сестрі свекруха подарувала т.зв. лікувальний браслет. Тому я попросила, щоб вона мені його дала, а я запитаюся, чи можна його носити. Знаючи від наших владик про різні небезпечні окультні т.зв. лікувальні практики, я здогадувалася, що носити і вірити в лікувальну дію браслета є недобре. Коли вона мені дала браслет, я викинула його у смітник без її відома. За деякий час подзвонила мені сестра і запитала: «Що з тим браслетом?» А я кажу: «Він є поганий і тому я викинула його у смітник». Сестра почала на мене кричати, як ніколи: «Чому ти його викинула? Та це ж подарунок свекрухи! А як чоловік запитає, де браслет, що йому відповім? Та ж він мене поб'є!» І я сказала, щоб передзвонила через 15 хв., подивлюся, може він ще буде в смітнику. Але саме того дня машина забирала сміття і його вже не було. Тому я з плачем і розпачем звернулася в молитві до Бога. Я перепрошувала Його за цей свавільний вчинок, що не шукала Його волю, що маю зробити в цій ситуації; а також, що не сказала сестрі, що його викину, а зробила це сама. Взивала до Бога цілим серцем! І голосним благанням просила, щоб Він зглянувся на мене і дав вирішення. Молилась як ніколи, бо розуміла, що наші відносини з сестрою після цієї розмови дуже змінилися. Господь не забарився! Задзвонила сестра і вже зовсім спокійно і лагідно почала розмовляти. Вона мене заспокоїла, щоб я не переживала, може чоловік забуде про браслет, а згодом, як запитається, скажу, що його десь загубила. І ще співчутливо запитала, чи я